

Hárman

A KOMMUNISTA SZAKEMBERKÉPZÉSÉRT

Három arc. A gyógyító, a kutató, a nevelő. És mindegyik mögött még sok-sok arc: a tudósé, az előadóé — az emberé. Szakadatlan munkában múló évek mintázták meg mostani vonásait. Hazánk felszabadulásának 22. évfordulóján tüntették ki a Munka Érdemrend ezüstfokozatával egyetemünk három oktatóját. Múltkor alkalom nem is lehetett volna. Hiszen nekünk, munkájuk ezzel a huszonkét évvel forrott össze elválaszthatatlanul.

A kommunista oktató. Így ismerik tizenkilenc éve dr. Ketskemény István egyetemi tanárt nemcsak a természet-tudományi kar, de az egész tudományegyetem oktatói, hallgatói. Kevés olyan ember van, akinek pártmunkája annyira összenőtt volna a tudós és oktató mindennapi tevékenységével mint az övé. 1950-ben szerzett tanári diplomát és a tanulmányi osztályon töltött néhány hónap után gyakornok majd pedig tanársegéd lett a Fizikai intézetben. 1954-ben három évi rendes aspirantúra után kandidátusként kapta meg adjunktusi kinevezését. Tudományos kutatómunkája

„Disszertációjának témája a proletár internacionalizmusra való nevelés az oktatás folyamatában... A tudományos bizottság egyhangúlag ítélte Dúró Lajosnak a pedagógiai tudományok kandidátusi fokozatát.” Így írt 1957-ben egy fiatal magyar aspiránsról az Ucsityelszkaja Gazeta. Akkor pedig Dúró Lajos már csak évei számai szerint volt fiatal. Mögötte volt a tanítóképzőt majd a pedagógiai főiskolát végzett már korán pedagógiai kérdésekkel foglalkozó tanár sok tanulóéve, mögötte az Oktatásügyi Minisztériumban a nevelési főosztályon eltöltött időszak, az első publikációk. Mögötte a MADISZ-ban, a MEFESZ-ben majd a DISZ-ben jelentékenyen munkálkodó tanuló, a pártjelöltség és a felvétel ünnepi percei is. A Leningrádi Gerzen egyetemen szerzett kandidátusi fokozat összefoglalása volt, s egyszersmind ígért a további munkára. Így került 1958-ban a szegedi tudományegyetemre. Itt nehéz munka várt rá. Az egyre jobban előtérbe kerülő egyetemi lélektani-pedagógiai képzés elméleti és gyakorlati fejlesztése az oktatás mellett megkívánta a kísérletezést, az új módszerek kidolgozását. Ebben az időben kezdett a lélektannal foglalkozni és része volt abban, hogy a szegedi tudományegyetem a hallgatók lélektani oktatásában először vezette be az országban a laboratóriumi kísérleteket. Így tették teljesebbé a személyiség megismerésének pszichológiai oktatását. Dr. Dúró Lajos docens azonban nagy részt vállalt a középiskolai kollégiumi nevelőképzés elindításában is cikkeivel, tanulmányaival. A korszerű egyetemi oktatás fejlesztése érdekében tett kezdeményezése mellett a társszerzőkkel írt Fejlődési és gyereklelektani jegyzet, közölt és közlés előtt álló mintegy harminc tanulmánya beszél értékes munkásságáról. És az, ami nélkül e mondatok csak félig igazak, az MSZMP-ben végzett munka. Ritkán fordul elő, hogy valaki öt éven át vállalja egy olyan nagy alapszervezet vezetését mint a bölcsészkar. Dr. Dúró Lajos 1961—1966-ig töltötte be ezt a funkciót, élvezte a tagság bizalmát... És ennyi a legkevesebb, amit róla el kell mondani.

Dr. Bogáts László, a harmadik kitüntetett a SZOTE II. számú sebészeti kliniká-

jának adjunktusa. 1955-ben végzett a szegedi egyetemen. Már hallgató korában az anatómiai és a sebészeti-műtéttani intézetben tevékenykedett. Vonzotta a sebész hivatása, az az orvosé akinek a végső pillanatokban kell közbelépnie a beteg megmentésére. Pályája is ennek megfelelően alakult. Szakorvosi képesítést szerzett sebészetből és traumatológiából, gyógyított és kutatót. Szerényen és szorgalmasan járta végig az orvosi pálya állomásait: a gyakornoki, tanársegédi beosztás után ma a klinika osztályvezető adjunktusa. Oktatja a harmadéves hallgatókat, segíti a fiatalabb kollégákat — és eközben olyan átlagon felüli gyakorlati tapasztalatot szerzett, amelynek hasznosságáról legjobban azok a súlyos betegek beszélhetnek, akik egy-egy veszélyes koponyasérülésből felgyógyulva egészségesen hagyják el osztályát.

Tudományos munkássága a neurotraumatológia irányába fordult. Nemcsak az intézet ért el ezen a téren számottevő eredményeket, de ő maga is több előadást tartott belföldi és külföldi kongresszusokon, tanulmányúttal alkalmával is a gyógyító munka új lehetőségeit kutatta. 1959-ben két hónapot töltött a Szovjetunióban, járt Csehszlovákiában, Bulgáriában.

A pártban sokféle funkciót töltött be 1952. felvétele óta. 1964—1966 között az egyetem VB titkára volt s jelenleg is a pártbizottság tagja. Keveset beszél magáról. A betegeiről beszél, az egészség visszaadásának örömeiről, hivatásáról. Életpéldája — a gyógyítás.

Kilenc tanulmányi érdemrend

Együtt tartotta idén felszabadulási ünnepségét a József Attila Tudományegyetem és az Orvostudományi Egyetem. Ezen a bensőséges összejövetelen adta át a művelődésügyi miniszter megbízásából dr. Szalay László

tudományegyetem kilenc hallgatójának a felsőoktatási tanulmányi érdemrendet. Az egyetem végzett hallgatói közül dr. Nagy László és Szvéték Ágnes jogász, Félér Dénesné, Szalamin Edit magyar-orosz szakos tanár, dr. Kelemen János olasz-orosz szakos tanár, Budó

Éva vegyész, Hatvani László matematikus, Kiss István biológia-kémia szakos tanár, Makai Árpád matematikus és Párdutz Árpád biológia-kémia szakos tanár érdemelte ki kitűnő tanulmányi eredményével a megtisztelő díjat.

Képünkön első sorban ül a kilenc kitüntetett, akiknek szívből gratulálunk.

Egy vezetőségválasztó taggyűlés nyomán

Hogyan válik be az új választási rendszer? Mennyire használja ki a KISZ-tagság a nagyobb demokratizmus adta lehetőséget? Arányában áll-e a választás jelentősége a vezetőség felelősségének növekedésével? Ezeket a kérdéseket ültem be az egyik másodéves alapszervezet taggyűlésére.

Először a leköszönő titkár tartotta meg beszámolóját az elmúlt év munkájáról, majd néhány tanácsot adott a következő vezetőségnek. Általános tapasztalatnak lehet nevezni azt, ami a beszámolóban kiérződött: egy nagy óraszámú (heti 42), meglehetősen rossz órarend-beosztású évfolyamnak a KISZ jelenlegi formájában és szerveztségében nem tud vonzó programot nyújtani.

A beszámoló után a jelölőbizottság javaslatot tett a titkár személyére vonatkozóan. A tagság további két személyt javasolt a tisztségre, akik nagy szavazattöbbséggel kerültek a listára. A titkos szavazásban azután a bizottság jelöltje — a régi titkár —, szoros küzdelemben győzött, a lehetséges negyven szavazat közül huszonháromat megszerezve. Az eddigi izgalom tovább növekedett; sor került a vezetőség megválasztására. Az alapszervezet létszáma negyven felett van, így a bizottságnak hat főt kellett a különböző tisztségekre jelölnie, amelyhez még további négy személyt javasoltak a tagság részéről. Az így kiválasztott tíz jelöltből kellett azután titkos szavazás útján eldönteni, ki lesz az a hat személy, aki a következő évek munkáját irányítani fogja. A szavazatok összeszámolása

után kiderült, hogy a jelölőbizottság által javasolt hat egyen közül öt a vezetőség tagja lett. Hasonlóan eredményesnek mondható munkájuk a kari küldöttség megválasztásánál is; az általuk javasolt négy személy közül három kisdöntött lett, míg a tagság részéről a továbbiakban jelölt három egyen közül egy. A választások befejezése után az új vezetőség megtartotta alakuló gyűlését, ahol eldöntötték a különböző tisztségek sorsát. A meglátogatott taggyűlésen a szabályok pontos betartásával összesen három titkos és huszonkettő (azaz 22!) nyílt szavazást kellett volna megtartani, közben három szünettel. Ezen számok máris rámutatnak az új szavazási rendszer egyik fogyatékosására: a pontosan röviden megszervezett választási gyűlésen a hárompercenkénti kézfelynyújtás a végén automatikusan válhat. Szükség volna a vezetőség munkájának, felelőségének megnövekedéséről való tájékoztatás is. Ezzel is elérhető lenne, hogy a pillanatnyilag még közömbösök rétegét jelentősen leszükszük. Jelenleg ugyanis a tagság nincs megfelelően tájékozódva a vezetőség munkájáról.

Cs. J.

Négy taggyűlésről

Az orvoskaron is megtartották minden évfolyamon vezetőségválasztó taggyűléseiket a KISZ-alapszervezetek Horváth Béla elsőéves a taggyűlésről beküldött rövid tudósítással arról számolt be, hogy a taggyűlés beszámolója, amit Szalay József titkár mondott el s az azt követő vita sok hasznos észrevételt, javaslatot vetett fel, amit az új vezetőség eredményesen használhat fel munkájában. Felvetették például, hogy az elsőévesek javarészeinek, mintegy 200 hallgatónak nincs lehetősége a vállalt 18 társadalmi munkaóra ledolgozására. Sikeres kezdeményezésként értékelte a taggyűlés a második félévben indult Bugát Pál Emlékversenyt, amely a KISZ-csoportok között zajlik s a győztesek ingyenes külföldi utazáson, vagy belföldi üdülésen vesznek majd részt augusztusban.

Járdánházi Tamás a másodévesek vezetőség és kül-

döttválasztó taggyűléséről tudósította lapunkat. A taggyűlésen ott volt az évfolyamfőnök, dr. Poberai Mária adjunktus, Besenyi Sándor, a KISZ egyetemi bizottságának titkárhelyettese is. Különösen tartalmas, az évfolyam életét minden oldalról vizsgáló vitát váltott ki a titkári beszámoló. Megtartották vezetőségválasztó taggyűlésüket a harmad- és negyedévesek is. A harmadévesek taggyűlésén, ahol Papp Ákos titkár számolt be, megjelent dr. Kárády István professzor és dr. Láng Imre professzor is. A beszámoló és az azt követő vita után megválasztották az új vezetőséget, amelynek titkára Balogh Elemér lett. A negyedévesek taggyűlésén ismét Bíró László választották meg titkárnak, aki az első öt óta látja el ezt a funkciót. Az orvoskari küldötttertekezletet április 26-án rendezik meg, az Apáthy Kollégium tanulótermében.

Tanulságos mese

HOL VOLT, hol nem volt, volt egyszer egy egyetem. Ezen az egyetemen minden mesebeli volt, még az az igaz történet is, amit most fogok elmesélni nektek.

Történt egyszer, hogy úgy szeptember táján erre az egyetemre sok-sok kis „golyó” iratkozott be. Mind-egyik tele izgalommal várta, hogy megkezdődjenek az előadások, végre igazi egyetemi polgárok lehessenek. Hamarosan ez is bekövetkezett. (Az már egy másik mesébe tartozik, hogy attól kezdve viszont azt várták, mikor kezdődik már a szünidő.) A sok-sok zöldfüllű kis egyetemista között már az első nap kitűnt egy magasra tuprozott, hosszú hajú fiú. Róla hamarosan kiderült, hogy nem először rugaszkodik neki az első évről. Már egy évvel ezelőtt is próbálkozott, de akkor nem sikerült. Évhasználatot kapott, így most ugyanolyan „tisztá lappal” kezdhetett meg tanulmányait, mint a többiek. A kis golyók irigykedve néztek rá, lám, neki milyen könnyű lesz ez az év, játék lesz a vizsgák teljesítése.

Aztán teltek a napok. Sőt a hetek is. Az elsőévesek már szerettek némi tapasztalatot az egyetemi élet terén, belerázódtak a tanulásba. A hosszú hajú viszont az első három nap után megunta az előadásokat. Közölte, neki ezek a jegyzetek már megvannak tavalyról, így semmi értelme, hogy itt üljön. A KATALÓGUSOK alkalmával gyakran keresték a hosszú hajút. Mindig néma csend volt a válasz

Az évfolyamon ritkán láttak. Pontosan egy hónaponként. Ilyenkor reggel nyolc óra előtt öt perccel megjelent, de csengetéskor már nyoma vesztett. Nem, nem ő volt a Belphegor. Úgysem találhatók ki, hogy mi volt megjelenésének és korai eltűnésének oka. Inkább megmondom. Ilyenkor vette fel az ösztöndíját. Ezt soha nem felejtette el óramű pontossággal megjelent a pénzért Ezenkívül résztvett valamennyi bálon, klubdelutánon.

Elérkeztek a félévi vizsgák. A hosszú hajúnak természetesen egyetlen tantárgyból sem írták alá az indexét. Nem is vizsgázhatót. Törölték az egyetemi hallgatók közül. Azt hisztek el volt keseredve? Tévedtek. Ugyanolyan flegmán vette ezt is tudomásul, mint mindent az életemben. „Jövőre újakezdem, idén meg úgy sem akartam tanulni”.

AZ ELEJÉN azt ígértem, hogy tanulságos mesét mondok el. Ez így is van! A tanulságot azonban nektek kell kitalálnotok. Én csak egyet kérdezek: Hogy lehet, hogy az évfolyam KISZ-szervezetének nem tűnt fel az, hogy ez a hosszú hajú nem jár előadásokra, nem is tekintti magát egyetemistának, viszont — az egyáltalán nem megérdemelt — ösztöndíjat felveszi? (Ami mellékesen kimeríti az ösztöndíjcsalás fogalmát.) Vagy ez nem is tartozik a KISZ-vezetőség munkájához?

Ezek szerint... (Megnyugtató: mindez csak egy mesebeli egyetem történetét meséli!)

r. e.